

Μια σπουδαία πράξη κοινωνικής αυτογνωσίας

Από το «Αγαπημένο μου πλυντήριο», από τη «Νόσο», από τον «Κήπο μας», ήλπιζα και ανέμενα ότι ο Αντώνης Γεωργίου θα είναι εκείνος ο συγγραφέας που επιτέλους θα στήσει μπροστά μας τον περιβόητο θεατρικό καθρέφτη μέσα στον οποίο θα δούμε τους σημερινούς εαυτούς μας. Το έργο του «La Belote» πρωτοεμφανίστηκε σε θεατρικό αναλόγιο στα πλαίσια του PLAY και ολοκληρώθηκε από τον σκηνοθέτη Ευριπίδη Δίκαιο στην παράσταση των Παραπλεύρως Παραγωγών στον χώρο του Wherehaus 612. Από την αρχή χαιρετώ και υπογραμμίζω την ιδεολογική και αισθητική σύμπνοια του συγγραφέα και του σκηνοθέτη.

Η «La Belote» είναι μια σπουδαία πράξη κοινωνικής αυτογνωσίας, η οποία λειτουργεί χάρη στην ικανότητα των δημιουργών της παράστασης να συλλαμβάνουν τις σημαντικές πτυχές του εθνικού χαρακτήρα. Να ψυχογραφούν με ακρίβεια τα έξι πρόσωπα του έργου, έτσι ώστε να μην είναι απλώς φορείς καταστάσεων, αλλά ολοζώντανοι άνθρωποι. Να δείχνουν τη μια χρονική τομή της πραγματικότητάς μας ως αφετηρία, και την άλλη, με απόσταση μιας δεκαετίας, ως τέρμα μιας πορείας ηθικών αλλοιώσεων (απ' εκείνη τη στιγμή που «μπαίνει το σκουλήκι» μέχρι εκεί που «το μήλο δεν τρώγεται»). Να μεταφέρουν στη σκηνή την κυπριακή όπως τη μιλάμε.

Το φαινομενικά στατικό στήσιμο γύρω από το τραπέζι της πιλόττας ξεπερνιέται με τη ζωντάνια των συμμετεχόντων. Οι σημαίνουσες για τη διαμόρφωση χαρακτήρων αναμνήσεις των ηρώων μεταγράφονται σε ενδιαφέρουσες σκηνές. Το συγγραφικό εύρημα με την επιλογή της πιλόττας ως πεδίου ανδρικών αναμετρήσεων αποκτά υποκριτικά οστά στην παράσταση. Ο Ευριπίδης Δίκαιος εμπιστεύεται την ομάδα των ηθοποιών του, η διανομή των ρόλων φαίνεται πολύ πειστική, κι όμως μαντεύουμε ότι η πειστικότητα είναι αποτέλεσμα έντονης εργασιακής πορείας, κατά τη διάρκεια της οποίας οι έξι ηθοποιοί (Ν. Αρκαδίου, Ζ. Ιορδανίδης, Μ. Κακουλλή, Χ. Κωνσταντίνidis, Μ. Στυλιανού, Μαρία Παπακώστα) πάλεψαν με τα κατάλοιπα του ερασιτεχνισμού ή της απειρίας τους... και νίκησαν!

Ο εικαστικός Γιώργος Γιάννου τόλμησε να δείξει τοίχο εκεί που οι ήρωες του έργου φαντάζονταν την ανοιχτοσύνη της θάλασσας. Ο Γιώργος Κολιάς αποδεικνύεται γνήσιος θεατρικός συνθέτης, καθώς αναδημιουργεί το κείμενο στη γλώσσα της μουσικής.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ